

TOINEN DUUMA JA VALLANKUMOUKSEN TOINEN AALTO

Pietari, helmikuun 7 pnä 1907.

Tapahtumat kehittyvät sellaisella nopeudella, ettei sitä voi olla sanomatta suorastaan vallankumoukselliseksi nopeudeksi. Neljä päivää sitten kirjoitimme Pietarin vaalikamppailusta, että poliittinen ryhmitys on jo hahmottunut: vallankumouksellinen sosialidemokratia on ainoa, joka nostaa itsenäisesti, päättäväisesti ja ylväästi taantumuksen väkivallantekoja ja liberaalien kaksinaamaisuutta vastaan käytävän armottoman taistelun lipun. Pikkuporvarillinen demokratia (siihen luettuna myös työväenpuolueen pikkuporvarillinen osa) horjuu kääntyen milloin liberaalien, milloin vallankumouksellisten sosialidemokraattien puoleen.

Tänään Pietarissa toimitetaan vaalit. Niiden tulokset eivät voi muuttaa yllä mainittua yhteiskunnallisten voimien suhdetta. Ja eiliset Duuman vaalit, joissa valittiin jo 217 jäsentä 524:stä, s.o. enemmän kuin kaksi viidesosaa, kuvaavat selvästi toisen Duuman kokoonpanoa, kuvaavat selvästi meidän nähtemme kehkeytyvää poliittista tilannetta.

„Retsh” lehti, joka on tietysti taipuvainen kaunistelemaan asiaa kadettien hyväksi, tiedoittaa Duuman 205:n valinnallisen jäsenen jakaantuvan seuraavasti: oikeistolaisia 37, natsionalisti-autonomisteja ³⁸ 24, kadetteja 48, progressisteja ja puolueeseen kuulumattomia 16, puolueeseen kuulumattomia vasemmistolaisia 40, narodnikkeja 20 (13 trudovikkia, 6 eserrää ja 1 kansansosialisti) ja sosialidemokraatteja 20.

Tämä Duuma on epäilemättä vasemmistolaisempi kuin edellinen. Jos vaalit antavat edelleenkin samanlaisia

tuloksia, niin saamme Duuman 500 jäsentä kohden näin suuret luvut: oikeistolaisia 90, natsionalisteja 50, kadetteja 125, progressisteja 35, puolueeseen kuulumattomia vasemmistolaisia 100, narodnikkeja ja sosialidemokraatteja — kumpiakin 50. Tämä on tietenkin likimääräinen laskelma, jonka teimme vain havainnollisuuden vuoksi, mutta tuskinpa nyt voitaneen epäillä suurten yhteenvetolukujen paikkansapitävyyttä.

Viidesosa oikeistolaisia; kaksi viidesosaa maltillisia liberaaleja (liberaalis-monarkistisia porvareita, mukaanluettuna natsionalistit, kadetit ja, ellei kaikki, niin ainakin osa progressisteista); kaksi viidesosaa vasemmistolaisia (siinä luvussa yksi viidesosa puolueeseen kuulumattomia ja yksi viidesosa puolueeseen kuuluvia, joista puolet narodnikkeja ja puolet sosialidemokraatteja) — tuollainen kuva toisen Duuman kokoonpanosta hahmottuu eteemme ennakkotietojen perusteella.

Entä mitä se merkitsee?

Koko Euroopan taantumuksellisimman, mustasotnialaisen hallituksen mitä hillittömintä, mitä häikäilemättömintä mielivaltaa. Kaikkein taantumuksellisinta vaalilakia koko Euroopassa. Euroopan vallankumouksellisinta kansanedustusta kaikkein takapajuisimmassa maassa!

Tämä silmäänpistävä ristiriita osoittaa täysin havainnollisesti Venäjän koko nykyisen elämän perusristiriidan, osoittaa, miten vallankumouksellinen on se ajankohta, jota nyt elämme.

Vuoden 1905 tammikuun suuresta, 9 päivästä on kulunut kaksi vallankumousvuotta. Olemme nähneet pitkiä ja vaikeita hillittömän taantumuksen kausia. Olemme nähneet lyhyitä vapauksien „valoisia väliaikoja”. Olemme nähneet kansan lakkotaistelun ja aseellisen taistelun kaksi suurta purkausta. Olemme nähneet yhden Duuman ja kahdesti toimitetut vaalit, jotka ovat muovanneet lopullisesti puolue-ryhmittymyksen, saaneet aikaan tavattoman jyrkän ryhmittymyksen väestössä, jolla vielä joku aika sitten ei ollut käsitystäkään mistään poliittisista puolueista.

Kahdessa vuodessa olemme saaneet hävitetyksi toisten naiivin ja toisten karkean omanvoitonpyynteisen uskon vapausliikkeen yhtenäisyyteen, olemme saaneet hävitetyksi monia harhakuvitelmia rauhanomaisesta, perustuslaillisesta tiestä, olemme saaneet kokemusta joukkotaistelun muotojen

alalla, olemme käyttäneet mitä julmimpia ja äärimmäisiä, viimeisiä ajateltavissa olevia taistelutapoja, väestön toisen osan aseellista taistelua toista osaa vastaan. Porvaristo ja tilanherrat ovat käyneet raivoisiksi ja julmistuneiksi. Pieneläjä on uupunut. Venäjän intelligentti on väsähtänyt ja lamaantunut. Liberaalisten suunsoittajain ja liberaalisten petturien — kadettien puolue on nostanut päätään, se rakentaa laskelmansa vallankumouksen aiheuttamaan väsymykseen ja sanoo hegemoniakseen famusovilaista valmiuttaan mennä halpamaisuuksissaan aivan mahdolltomuuksiin asti.

Mutta alhaalla, proletaarijoukkojen ja taloudelliseen häviöön saatetun, nälkäisen talonpoikaiston joukkojen syvissä uumenissa vallankumous on kehittynyt edelleen, jäytännyt kuulumattomasti ja huomaamattomasti tukipylväitä, herättänyt uneliaimpiakin kansalaissodan jylinällä ja sysännyt hidastelevimpiakin liikkeelle sillä, että „vapaudet” ovat vaihtuneet nopeasti petomaisiin väkivaltaisuuksiin ja hiljaisuus parlamenttitoiminnan vilkastumiseen, vaaleihin, joukkokokouksiin, kuumeiseen „liitto”-toimintaan.

Tuloksena on uusi, vieläkin vasemmistolaisempi Duuma, ja edessä on uusi, vieläkin uhkaavampi ja epäilemättömämpi *vallankumouksellinen* kriisi.

Sokeainkin pitäisi nyt nähdä, että edessämme on nimenomaan vallankumouksellinen kriisi eikä perustuslakikriisi. Epäilylle ei ole sijaa. Venäjän perustuslain päivät ovat luetut. Uusi yhteenotto lähenee armottomasti: joko vallankumouksellisen kansan voitto tai toisen Duuman yhtä kunnian katoaminen kuin oli ensimmäisenkin, ja sitten vaalilain kumoaminen ja palaaminen mustasotnialaiseen itsevaltiuteen sans phrases*.

Miten vähäpätöisiksi ovatkaan yhtäkkiä tulleet meidän äskeiset „teoreettiset” kiistamme, kun niitä valaisevat nyt esiintulvahtaneet nousevan vallankumousauringon kirikkaat säteet! Eivätkö surkean, säikähtäneen, raukkamaisen intelligentin voivotukset vaaleissa uhkaavasta mustasotnialaisvaarasta olekin naurettavia? Eikö olekin tullut loistavasti todistetuksi se, mitä me sanoimme *marraskuussa* („Proletarin” 8. numero): „huutamalla mustasotnialaisvaarasta

* — fraaselta. *Toim.*

kadetit vetävät menshevikkejä nenästä, torjuakseen vasemmalta uhkaavan vaaran” *?

Vallankumous opettaa. Vallankumous palauttaa väkisinikin takaisin vallankumoukselliselle tielle ne, jotka selkärangattomuutensa tai heikkoälyisyytensä vuoksi eksyvät alituisesti syrjään. Menshevikit tahtovat blokkeja kadettien kanssa, „opposition” yhtenäisyyttä, sitä, että olisi voitu „käyttää Duumaa eheänä kokonaisuutena”. He tekivät kaiken mahdollisen (ja kaiken mahdottomankin aina puolueen kahtiajakamiseen asti, kuten Pietarissa) luodakseen kauttaaltaan liberaalisen Duuman.

Siitä ei tullut mitään. Vallankumous on voimakkaampi kuin heikkouskoiset opportunistit luulevat. Kadettien hegemonian vallitessa vallankumous voi vain maata maan tomussa; se voi voittaa vain bolshevistisen sosialidemokratian hegemonian vallitessa.

Duumasta tulee juuri sellainen, jollaiseksi kuvasimme sen polemiikissa menshevikkejä vastaan „Proletarin” 8. numerossa (marraskuu 1906). Se on oleva jyrkkien äärimmäisyyksien Duuma, Duuma, josta vallankumousvirta on huuhtonut pois maltillisen ja sääntillisen keskustan, Krushevanien³⁹ ja vallankumouksellisen kansan Duuma. Bolshevistinen sosialidemokratia kohottaa tässä Duumassa korkealle lippunsa ja sanoo pikkuporvarillisten demokraattien joukolle,— samoin kuin se sanoi sille Pietarin vaaleissa: valitkaa joko kadettien kaupanhieronta Stolypinien kanssa tai yhteinen taistelu kansanjoukkojen riveissä! Me, koko Venäjän proletariaatti, lähdemme tähän taisteluun. Meitä seuraavat kaikki, jotka tahtovat vapautta kansalle ja maata talonpoikaistolle!

Kadetti jo tuntee, että tuuli käy toiselta suunnalta, että poliittinen ilmapuntari laskee nopeasti. Eivätkä kaikenlaiset Miljukovit ole ilman aikojaan hermostuneet niin kovin, että ovat riisuutuneet ilkiälästi ja alkaneet — kadulla kirkua „punaisista rääsyistä” (Stolypinien kabineteissa nuo miehet ovat aina salaa sättineet „punaista rääsyä”!). Eikä tämänpäiväinen „Retsh” (helmikuun 7 pnä) puhu ilman aikojaan poliittisen ilmapuntarin „heilahduksista”, hallituksen horjumisista — joko „ministeristön virkaeron taikka jonkinlaisen pronunciamienton, mustasotnialais-sotilaallisen pogromin

* Ks. Teokset, 11. osa, s. 298. *Toim.*

välillä, jonka tapahtumisaikakin on jo määrätty 14. päiväksi". Ja Venäjän liberaalin näivettynyt sielu itkee ja tuskailee: jokohan taas muka alkaa „alkuvoimaisten refleksien politiikka”...

Niin, surkean seisauskauden surkeita sankareita! *Taas* vallankumous. Me tervehdimme riemuiten kansan alkuvoimaisen vihan lähenevää aaltoa. Mutta me teemme kaiken voitavamme, jotta uusi taistelu olisi mahdollisimman vähän vaistonvaraista ja mahdollisimman tietoista, johdonmukaista ja järkähtämätöntä.

Hallitus on pannut jo aikoja sitten liikkeelle väkivaltaisuuksien, pogromien, villien petomaisuuksien, petkutuksen ja tylsämieliseksi muuttavan koneistonsa kaikki rattaat. Ja nyt ovat kaikki rattaat jo rempallaan, kylissä ja kaupungeissa on kokeiltu kaikkea aina tykistöä myöten. Mutta kansan voimat eivät ole suinkaan ehtyneet, vaan nimenomaan nyt ne rivistäytyvätkin yhä laajemmin, voimallisemmin, julkisemmin ja rohkeammin. Mustasotnialainen itsevaltius ja — vasemmistolainen Duma. Tilanne on ehdottomasti vallankumouksellinen. Taistelu mitä kärkevimmässä muodossaan on ehdottomasti väistämätön.

Mutta juuri sen vuoksi, kun se on väistämätön, meidän ei tarvitse sitä jouduttaa, hoputtaa, kiirehtää. Siitä huolehtikoot Krushevanit ja Stolypinit. Meidän huolenamme on *paljastaa* aivan selvästi, suoraan ja armottoman avoimesti totuus proletariaatille ja talonpoikaistolle, avata niiden silmät näkemään lähenevän myrskynpuuskan merkitys, auttaa niitä kohtaamaan vihollinen järjestyneesti, niin kylmäverisesti kuin tekevät kuolemaan menevät ihmiset, siten kuin kohtaa vastustajansa sotamies, joka makaa juoksuhaudassa ollen valmiina lähtemään heti ensimmäisten laukausten jälkeen hurjaan hyökkäykseen.

„Ampukaa ensimmäisinä, herrat porvarit!” sanoi Engels vuonna 1894 Saksan pääomaa tarkoittaen ⁴⁰. „Ampukaa ensimmäisinä, herrat Krushevanit ja Stolypinit, Orlovit ja Romanovit!” sanomme me. Meidän tehtävämme on auttaa työväenluokkaa ja talonpoikaistoa *murskaamaan* mustasotnialainen itsevaltius, kun tämä itse hyökkää kimppuumme.

Sen vuoksi — ei mitään ennenaikaisia *kehoituksia* kapinaan! Ei mitään juhlallisia manifesteja kansalle. Ei mitään pronunciamientoja, ei mitään „julistamisia”. Myrsky on itse tulossa meitä kohti. Ei tarvitse kalistella aseita.

On valmistettava aseita — sekä sanan varsinaisessa että kuvaannollisessa merkityksessä. Ennen kaikkea ja eniten on valmistettava lujasti yhteenliittynyttä ja tietoisuudeltaan sekä päättäväsyydeltään lujaa proletariaatin armeijaa. On kymmenkertaistettava agitaatio- ja organisaatiotyötämme talonpoikaiston keskuudessa — sekä sen talonpoikaiston keskuudessa, joka näkee nälkää maaseudulla, että sen, joka viime syksynä lähetti sotapalvelukseen poikiaan, jotka ovat nähneet suuren vallankumousvuoden. On tehtävä tyhjäksi kerrassaan kaikki vallankumouksen ideologiset verhoilemiset ja hämäämiset, on tehtävä loppu kaikista epäilyksistä ja horjunnoista. On sanottava mahdollisimman kuuluvasti ja selvästi, yksinkertaisesti, rauhallisesti ja kansalle helpoimmin ymmärrettävässä, koruttomassa muodossa: taistelu on kiertämätön. Proletariaatti ottaa vastaan taisteluhaasteen. Proletariaatti antaa kaikkensa, uhraa kaikki voimansa tälle taistelulle vapauden puolesta. Tietäköön häviöön saatettu talonpoikaisto, tietäkööt sotamiehet ja matruusit sen, että ratkaistavana on Venäjän vapauden kohtalo.

„Proletari” № 13,
helmikuun 11 p:nä 1907

Julkaistaan „Proletari” lehdessä
tekstin mukaan